

Betalingen af Skatten, som det Væsentlige, men Forsvarsforanstaltningerne som det Subsidiære. Det er for mig kun et Exempel mere paa, hvor forskjelligt en Udtalelse kan blive tydet. Det forekommer mig, at den Udtydning af Regjeringens Holdning, der ligger nærmest, ja, som ligger saa nær, at den synes mig at være den eneste mulige, er den, at for Regjeringen ere netop Forsvarsforanstaltningerne det Væsentlige. Det har blandt Andet sit Udtryk deri, at Regjeringen ikke vil gjøre dette Væsentlige afhængigt af noget Uvæsentligt, ikke vil gjøre det afhængigt af Noget, der staar som saa tvivlsomt her, at man kan nære berettiget Tvivl, om det nogeninde vil blive til mere end en Løfte. Det, Regjeringen vil, er Forsvarsforanstaltningerne uden Betingelse, og jeg maa sige til, at deri kan ikke lægges, at vi ikke skulde være ligesaa villige som vore ærede Modstandere til at ville bevilge og betale Statter, naar de ere nødvendige; men ganske vist ere vi det ikke, naar de ere overflødige. Det ærede Medlem gjorde med Styrke gjældende, ikke overfor mig, men i Anledning af en Udtalelse, der var kommen fra et andet æret Medlem her, at man dog maa se hen til, at, naar det Tilfælde indtraadte, hvor Landet i Virkeligheden skulde bruge sine Forsvarskrafter, var det uundgaelig nødvendigt, at man maatte have en fuld Pengeløsning. Deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem, og jeg kan forstikke det ærede Medlem, at min Modstand imod en nu uundvendig Skat aldrig skal gaa saa vidt, at jeg ikke fuldt, forsaavidt jeg har nogen Indflydelse derpaa, skal sørge for, at det, han med Rette fremhæver som noget meget Nødvendigt, naar man vil føre Krig: Penge og atter Penge, skal være tilstede i tilstrækkeligt Maal og tilstrækkeligt disponible. Det ærede Medlems Anskuelse var den, at det vilde være nødvendigt at paalægge allerede nu en ny Skat for at være vis paa at have Kassen fuld i alle paatommende Tilfælde. Forsaavidt glædede denne Udtalelse fra det ærede Medlem mig meget, saa jeg deraf drager den Slutning, at det ærede Medlem ikke er blandt dem, der ville stemme for at berøve Kassen en aarlig Indtægt af 6 Millioner Kr.; thi den Sag er ren og klar, at man ikke vinder nogen Forøgelse af sin Kasses Betalingssevne og sin Kassebeholdning, naar man ved en ny Skat tager 3 Millioner og kaster 6 Millioner over Bord af de gamle Statter. Det ærede Medlem rettede et bestemt Spørgsmaal til mig om min Forstaaelse af Bestemmelserne i Finantsloven med Hensyn til Bevillingen. Jeg skal her ganske i Almindelighed gjøre en Bemærkning, som ogsaa kan være rettet til et andet æret Medlem, der sidder mig nær (Sørensen), nemlig at jeg vel veed, at Regjeringen er berettiget til at deltage i Forhandlingerne, men ikke forpligtet dertil, og at Regjeringen heller ikke efter min Formening er forpligtet til at besvare Spørgsmaal, som den

enten ikke anser for at ligge for i Diebliffet, eller hvis Besvarelse i Diebliffet af Regjeringen ikke anses for at være tjenlig; men jeg kan dog, skjøndt jeg ikke agter at komme ind paa dette Spørgsmaal om Finantslovens Betydning ligeoverfor andre Bevillingslove — en gammel Historie — ikke Andet end gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Flertallet i det andet Thing jo neppe kan være enig i den Betragtning, som det ærede Medlem fremsatte; thi ellers kan jeg ikke se, hvorfor Flertallet i det andet Thing skulde have sat den sidste Linie ind i Lovforslaget.

Da jeg havde Ordet under den første Dags Forhandling, udtalte jeg om en Indførselskat, at jeg ansaa den for at være en brugbar Stat i overordentlige Tilfælde. Min ærede Gjenbo (S. Andersen) mente, at et saadant overordentligt Tilfælde dog maatte foreligge her, hvor vi forhandle om overordentlige Foranstaltninger; men det ærede Medlem vil dog vistnok indrømme, at dersom overordentlige Statstilfælde skulde foreligge, hver Gang vi forhandlede Love om overordentlige Foranstaltninger, vilde de komme til at indtræde meget ofte. Jeg behøver blot at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at vi have en staaende Paragraf i vore Finantslove, som angaar, hvad der kaldes overordentlige Statsudgifter, uden at der, mig bekendt, nogeninde er kommet den Fordring, at denne Paragrafs Udgiftsbetaling skulde dækkes ved en overordentlig Stat, ikke at tale om den Mangfoldighed af Smaalove, som have denne Betegnelse „overordentlig“, overordentlige Pensionslove osv. Naar den ærede Afd. Landstingsmand for 10de Kreds (Naben) med Varme opfordrede Regjeringen til dog at gjøre Indrømmelse paa Stattespørgsmaalet, da han antog, at der ellers Intet kom ud af den hele Sag, vil jeg tillade mig at gjøre den ærede Landstingsmand opmærksom paa, at min Betragtning paa ingen Maade stemmer med hans. Jeg antager, at, dersom det ikke lykkes at faae Bevillingen til de overordentlige Forsvarsforanstaltninger, som Regjeringen forlanger, uden at kræve en ny Skat, lykkes det meget mindre, naar Bevillingen af Pengene er knyttet til Bevillingen af en ny Skat; thi deri har den ærede Landstingsmand her ligeoverfor (S. Andersen) fuldstændig Ret, at det ikke er en enkelt Klasse af Samfundet, der har behynderlig Modbydelighed for at betale en ny Skat, men at denne Modbydelighed er gennemgaaende i alle de Klasser af Samfundet, der ville komme til at betale den. Jeg vil overhovedet gjøre de Herrer, der vel ikke sværme for at komme til at betale nye Statter, og heller ikke have nogen sær Forkjærlighed for den Form af nye Statter, her nærmest er Tale om, men dog finde, at de kunde overvinde deres Modbydelighed for saadanne Ting, naar man saa kunde faae det, de sætte og med Rette sætte en saa stor Pris paa — disse Herrer vil jeg gjøre